

Вера бывае рознай. І знешняе – не заўсёды люстэрка ўнутранага, а ўнутранае можа нават не выяўляцца знешне. Прапануем Вам задумашца над сваім духоўным жыццём і паразважаць над тым, ці не ілжывая наша набожнасць: ходзім у касцёл з прывычкі або з вялікай радасцю, молімся напаказ або на хвалу Бога, робім дабро дзеля ўласнай выгады або адказваєм на заклік сэрца...

“Я ў Богу” або “Бог ува мне”?

Варта размяжоўваць набожнасць “здравую” і “нездаровую”. Да “нездаровай” набожнасці можна аднесці афектаваную – перабольшана эмацыйную, падкрэсленую і штучную. Такая вера харктэрна людзям, якія, праслаўляючы Бога, займаюцца самалюбаваннем, шукаюць асалоды ад працэсу, а не ад самой сутнасці. Так, напрыклад, вернік збіраецца ў касцёл з думкай “мяне ж убачаць столькі людзеў” і апранае сваё самае прыгожае адзенне. Каб усе заўважылі, прыходзіць і сяде ў першыя лаўкі. Як жа ён цешыцца, калі нехта ацэньвае ўбранне і гаворыць нешта прыемнае. І нібы для Бога апранаецца, а атрымоўваецца, каб задаволіць сябе. Або вырашае вернік маліцца спевам. І не заўважае, як пагружаецца ў сябе і пачынае засяроджана лавіць па пакоі сваё чыстае эха: “які ж у мяне прыгожы голас”. Бог адыходзіць кудысьці на другі план. † Ic нуе яшчэ адна разнавіднасць “нездаровай” набожнасці – набожнасць напаказ або ханжаства. Гэта дэманстратыўная форма набожнасці пры таемнай або відавочнай нявернасці вызнаваным ідэям. Уявім сабе верніка, які прыходзіць у касцёл “для бацькоў” або “для пробашча”, з якім добра знаёмы. Навошта? Вобраз набожнага верніка гарантует прыемныя бонусы: супакой бліzkіх, павагу духовенства. Як бачым, паводзіны такога чалавека разлічаны галоўным чынам на публіку або для самаапраўдання. Некаторыя людзі посцяцца “напаказ”: афішуюць, колькі сіл імі прыкладаецца для ачышчэння душы і цела. На самой справе, каэфіцыент карыснага дзеяння пакаяннага перыяду змяншаецца з-за піяру “сябе ў посце”. Чалавек узносіць свае намаганні на пастамент замест таго, каб стаць гэтым самым пастаментам. Ханжа прыкладае да іншых стандарты, якія адмаўляеца ўжываць да сабе. Вось, напрыклад, прыйшла жонка дадому пасля Імши і сварыцца на мужа за нейкія дробязі. І гадзіны не мінула, як яна слухала казанне святара або умеркаванасці ў словах, а паступае наадварот, апраўдаючыся: “у маёй сітуацыі прамаўчаць нельга”. А, можа, проста сказаць па-іншаму?

Набожнасць

Аўтар: Ангеліна Пакачайла
06.03.2016 01:00

Ча